**Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2015-106 d.d. 19 maart 2015**
**(mr. R.J. Paris, voorzitter, mr. J.W.M. Lenting en drs. A. Adriaansen, leden en mr. E.C. Aarts, secretaris)**

## Samenvatting

Consument heeft in het verleden een hypothecaire geldlening gesloten met Aangeslotene. Consument stelt dat tussen partijen is afgesproken dat indien de onderhandse verkoopwaarde van de woning van Consument gelijk zou zijn aan of hoger dan de uitstaande geldlening Consument in aanmerking zou komen voor een rentekorting van 0,2%. Ook stelt Consument dat Aangeslotene heeft nagelaten hem te informeren over de distributievergoeding die zij uit hoofde van de door haar verplicht gestelde beleggingen in haar eigen beleggingsfondsen ontving. De Commissie overweegt dat ingevolge de hoofdregel van artikel 150 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering als uitgangspunt heeft te gelden dat de partij die zich beroept op de rechtsgevolgen van door haar gestelde feiten – bij voldoende betwisting door de tegenpartij – haar stellingen moet bewijzen. De Commissie is van oordeel dat Consument tegenover de betwisting door Aangeslotene onvoldoende bewijs heeft geleverd om de juistheid van zijn stelling, dat de onderhandse verkoopwaarde als uitgangspunt zou dienen om te bepalen of hij in aanmerking kwam voor een rentekorting, te kunnen aannemen. Voorts oordeelt de Commissie dat Aangeslotene vanaf het aangaan van de overeenkomst voldoende transparant is geweest over de door haar te ontvangen distributievergoeding. De vorderingen van Consument worden afgewezen.

Consument,

tegen

de naamloze vennootschap ABN AMRO Bank N.V., gevestigd te Amsterdam, hierna te noemen Aangeslotene.

## 1. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van haar reglement en op basis van de volgende stukken:
- het dossier van de Ombudsman Financiële Dienstverlening;
- het door Consument ondertekende klachtformulier inclusief bijlagen, ontvangen op 7 juli 2014;
- het verweerschrift van Aangeslotene;
- de repliek van Consument.

## 2. Overwegingen

De Commissie heeft het volgende vastgesteld.
Tussenkomst van de Ombudsman Financiële Dienstverlening heeft niet tot oplossing van het geschil geleid. Beide partijen zullen het advies van de Commissie als bindend aanvaarden.
Partijen zijn opgeroepen voor een mondelinge behandeling op 23 januari 2015 en zijn aldaar verschenen.

## 3. Feiten

De Commissie gaat uit van de volgende feiten:

3.1. Consument heeft in 2006 met (een rechtsvoorganger van) Aangeslotene een hypothecaire geldlening (hierna: 'geldlening') gesloten met een hoofdsom van € 783.000. Deze geldlening bestaat uit vijf leningdelen. Het tweede leningdeel, een zogenaamde 'MeerKeuze hypotheek', heeft een hoofdsom van € 300.000,-. Terugbetaling van dit leningdeel zal aan het einde van de looptijd ineens plaatsvinden met de opbrengst uit een verpande belegging.

3.2. In de hypotheekofferte van 10 mei 2006, welke door Consument voor akkoord is ondertekend, is – voor zover relevant – het volgende vermeld:

*"**Leningdeel 2, MeerKeuze hypotheek***
*(…)*
*De (periodieke) inleg zal overeenkomstig uw keuze voor dit leningdeel op onderstaande wijze via een bij de bank aan te houden beleggersgirorekening worden belegd:*
*- 100% Fortis Profielfonds Offensief*
*(…)*
***Beleggingen***
*(…)*
*Prospectus(sen) van de eerder genoemde fondsen zijn op aanvraag verkrijgbaar."*

3.3. In november 2012 hebben Consument en Aangeslotene gesproken over een mogelijke korting op het rentepercentage voor de geldlening. Om te bepalen of Consument in aanmerking kwam voor een rentekorting is de woning van Consument in februari 2013 getaxeerd. De marktwaarde van de woning bedroeg op dat moment € 675.000,- en de executiewaarde bedroeg € 573.750,-. De (resterende) geldlening bedroeg € 652.500,-.

3.4. Bij e-mailbericht van 8 maart 2013 heeft Aangeslotene Consument bericht dat zij het taxatierapport heeft bestudeerd. In voornoemd e-mailbericht schrijft Aangeslotene onder meer het volgende:

*"Voor het bepalen van het rentetarief voor een hypothecaire lening gaan wij nog altijd uit van de executiewaarde, die door ABN AMRO is gesteld op 85% van de marktwaarde. (…) Dit betekent echter, dat jij nog steeds in de hoogste tariefklasse zit, groter dan 100% van de executiewaarde, en ik dus op basis van deze taxatie jou geen verlaging van de huidige hypotheekrente kan aanbieden."*

## 4. De vordering en grondslagen

4.1. Consument vordert dat Aangeslotene wordt veroordeeld tot het alsnog verlenen van een korting van 0,2 op het rentepercentage voor de geldlening. Daarnaast vordert Consument dat Aangeslotene de distributievergoeding die zij heeft ontvangen in mindering brengt op de geldlening.

4.2. Deze vordering steunt, kort en zakelijk weergegeven, op de volgende grondslagen.

- Tussen partijen is afgesproken dat indien de onderhandse verkoopwaarde van de woning van Consument gelijk zou zijn aan of hoger dan de uitstaande geldlening, Consument in aanmerking zou komen voor een rentekorting van 0,2%. Aangeslotene neemt thans ten onrechte de executiewaarde als uitgangspunt om te bepalen of Consument in aanmerking komt voor een rentekorting. Volgens Consument was het, mede gelet op een taxatierapport uit 2011 (dat een marktwaarde van € 700.000,-- aangaf), volstrekt duidelijk dat indien de executiewaarde als uitgangspunt zou gelden, een rentekorting nimmer haalbaar was.

- Aangeslotene heeft nagelaten Consument ten tijde van het aangaan van de overeenkomst van geldlening, dan wel in 2007 toen de regelgeving met betrekking tot het verschaffen en ontvangen van distributievergoedingen is gewijzigd, te informeren over de distributievergoeding die zij uit hoofde van de door haar verplicht gestelde beleggingen in haar eigen beleggingsfondsen ontving. Consument acht de gehele gang van zaken onethisch.

4.3. Aangeslotene heeft, kort en zakelijk weergegeven, de volgende verweren gevoerd:

- Aangeslotene ontkent dat tussen partijen is afgesproken dat indien de onderhandse verkoopwaarde van de woning van Consument gelijk zou zijn aan of hoger dan de uitstaande geldlening, Consument in aanmerking zou komen voor een rentekorting van 0,2%. Om te bepalen of cliënten in aanmerking komen voor een lagere tariefklasse, is de executiewaarde altijd het uitgangspunt.
- Het ontvangen van een distributievergoeding door Aangeslotene voor 1 januari 2014 was niet ongebruikelijk, noch onwettig dan wel anderszins niet toegestaan. Sinds 1 november 2007 werd meer transparantie over het ontvangen van distributievergoedingen verschaft via de website van Fotis Bank Nederland (later Aangeslotene).

## 5. Beoordeling

5.1. De Commissie stelt vast dat tussen partijen niet ter discussie staat dat er een gesprek heeft plaatsgevonden tussen Consument en Aangeslotene waarbij gesproken is over een mogelijke korting op het rentepercentage voor de geldlening. Partijen verschillen echter van mening betreffende de afspraken die tijdens dit gesprek zijn gemaakt. Consument baseert zijn vordering op de stelling dat tussen partijen is afgesproken dat indien de onderhandse verkoopwaarde van de woning van Consument gelijk zou zijn aan of hoger dan de uitstaande geldlening, Consument in aanmerking zou komen voor een rentekorting van 0,2%. Aangeslotene heeft hetgeen Consument stelt betwist. Volgens Aangeslotene is de executiewaarde het uitgangspunt om te bepalen of cliënten in aanmerking komen voor een lagere tariefklasse.

5.2. De Commissie overweegt dat ingevolge de hoofdregel van artikel 150 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering als uitgangspunt heeft te gelden dat de partij die zich beroept op de rechtsgevolgen van door haar gestelde feiten – bij voldoende betwisting door de tegenpartij – haar stellingen moet bewijzen dan wel op zijn minst aannemelijk moet maken. Omdat Consument zich op het standpunt stelt dat tussen partijen is afgesproken dat de onderhandse verkoopwaarde als uitgangspunt zou dienen om te bepalen of hij in aanmerking kwam voor een rentekorting, rust de bewijslast op hem. De Commissie stelt vast dat afgezien van de stelling van Consument dat het, mede gelet op het taxatierapport uit 2011, volstrekt duidelijk was dat indien de executiewaarde als uitgangspunt zou dienen, een rentekorting nimmer haalbaar was en een taxatie dus zinloos zou zijn geweest, geen ander bewijs voor zijn stelling voorhanden is. De Commissie is van oordeel dat Consument tegenover de betwisting door Aangeslotene onvoldoende bewijs heeft geleverd om de juistheid van zijn stelling te kunnen aannemen. Dit leidt ertoe dat dit klachtonderdeel ongegrond is.

5.3. Ten aanzien van de stelling van Consument dat Aangeslotene heeft nagelaten hem ten tijde van het aangaan van de overeenkomst van geldlening te informeren over de distributievergoeding die zij ontving in het kader van haar beleggingsdienstverlening, overweegt de Commissie als volgt. Het was ten tijde van het aangaan van de geldlening in 2006 niet gebruikelijk, noch voorgeschreven dat Aangeslotene haar cliënten informeerde over de distributievergoeding die zij ontving. Naar het oordeel van de Commissie kan Aangeslotene dan ook niet verweten worden dat zij Consument hiervan in 2006 niet op de hoogte heeft gesteld. Daarbij komt dat het voor Consument kenbaar had kunnen zijn dat Aangeslotene een distributievergoeding ontving indien hij daar nadrukkelijk naar zou hebben gevraagd. In de door Consument ondertekende hypotheekofferte van 10 mei 2006 is immers vermeld dat de prospectus, waarin de kosten van het fonds en de verdeling van de kosten per onderdeel worden vermeld, op aanvraag verkrijgbaar is.

5.4. Voor zover Consument zich op het standpunt stelt dat de regelgeving met betrekking tot het verschaffen en ontvangen van distributievergoedingen in 2007 is gewijzigd en Aangeslotene in ieder geval vanaf dat moment melding had moeten maken van de door haar ontvangen distributievergoeding, overweegt de Commissie als volgt. Zoals hierboven reeds vermeld, worden in de door Consument op te vragen prospectus de kosten van het fonds en de verdeling van de kosten per onderdeel vermeld. Naar het oordeel van de Commissie was Aangeslotene derhalve al vanaf het aangaan van de overeenkomst van geldlening voldoende transparant over de door haar te ontvangen distributievergoeding. Aangeslotene heeft bovendien onweersproken gesteld dat zij sinds november 2007 ook via haar website informatie verschaft over het ontvangen van distributievergoedingen. Nadere berichtgeving, zoals door Consument gesuggereerd, was naar het oordeel van de Commissie dan ook niet nodig. De Commissie concludeert dat haar niet is gebleken dat onder de gegeven omstandigheden de gang van zaken als onethisch kan worden beschouwd.

5.5. De stelling van Consument ter zitting dat hij reeds in 2010 heeft verzocht om nadere informatie omtrent zijn beleggingen, echter dat hij hierop geen dan wel geen afdoende reactie van Aangeslotene heeft ontvangen, laat de Commissie verder buiten beschouwing nu deze stelling geen onderdeel uitmaakte van de initiële klacht van Consument.

5.6. Resumerend is de Commissie van oordeel dat de klacht van Consument ongegrond is en de vorderingen moeten worden afgewezen. Alle overige door partijen ingebrachte stellingen en argumenten kunnen niet tot een ander oordeel leiden en zullen derhalve onbesproken blijven.

## 6. Beslissing

De Commissie stelt bij bindend advies vast dat de vorderingen van Consument worden afgewezen.

In artikel 5 van het Reglement van de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening is bepaald in welke gevallen beroep openstaat van beslissingen van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. Daarbij geldt een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak. Op de website van Kifid vindt u praktische informatie over het instellen van beroep. Zie hiervoor www.kifid.nl/consumenten/wie-behandelt-mijn-klacht-1/4#stappen-plan.